

Llum de la fosca

Albert Juvany ha passat per una escola d'escriptura i no ho amaga. Al final d'*El silenci del far*, dóna les gràcies als seus professors, també als seus pares, que li han ensenyat "que lluitant aconseguiria tot el que em proposés", a l'Aniol Rafel, l'editor, a alguns escriptors que l'han aconsellat i, entre altra gent, a alguns amics, dos d'ells perquè coneixen Islàndia i perquè l'han ajudat "en els detalls d'un país que encara no he trepitjat".

Després d'un primer capítol que no enten- drem fins alguns capítols després, numerat en islandès com tots els altres, *El silenci del far* s'inicia amb un autobús que arriba a Húsavík, un poble pesquer del nord d'Islàndia. Som cap a finals d'any, naturalment fa fred.

Gísli, un jove que prové de Reykjavík i que arriba a Húsavík per primer cop, fa creure a tothom que ha vingut fins a aquest poblet perquè està "fent una tesi sobre balenes i necessito informació que només puc trobar a Húsavík". També ho creuria el lector, si no fos que el narrador li indica ràpidament que Gísli menteix. De fet, en aquesta primera novel·la d'Albert Juvany, el narrador és tan omniscient com Déu i, com ell, intervé en el relat sempre que li convé. A vegades un xic massa precipitadament. Així: la rapidesa a saber que Gísli menteix contrasta, per exemple, amb la lentitud amb què el narrador ens explica com Anna, la bibliotecària de Húsavík, recorre les habitacions de la casa abandonada on va viure

quan era petita. Hi ha moments que tampoc no acabem d'entendre per què és tan intervencionista, mentre que en altres deixa com indicis fets que són importants.

Així també: la lentitud amb què Anna llegeix els diaris personals que troba en aquella casa contrasta que un fet important –el sobre mig rebregat que cau de la butxaca a Gísli la primera nit que arriba a Húsavík– sigui només un indicatiu que el narrador indica com de passada, barrejat a més amb altres detalls –la manera frenètica com es masturba o la reflexió contra l'ús de les esglésies que fa aquesta mateixa nit– que no porten enlloc.

Però gràcies a aquest narrador el lector sap molt més de què va tot abans que cap dels personatges de la novel·la. I el resultat és que *El silenci del far* és una novel·la fàcil de llegir, de les que agraden, amb prou ingredients perquè atrapi: un noi i una noia que han tingut una infantesa semblant, separada per un grapat de quilòmetres i per un secret que només un d'ells anirà descobrint gràcies, només en part, a aquells diaris; un promès present i a la vegada absent, força més un arquetip que no pas un personatge; uns oncles aparentment plàners, un vell professor aparentment entranyable, no sé si tan malalt com sembla algunes vegades.

Hi ha sorpreses inesperades com una explosió, un ambient un xic contradictori com el de Húsavík, un poble habitat per gent no gaire acollidora, xafardera en alguns casos i potser massa discreta en altres. En alguns moments i en alguns capítols fa l'efecte que Juvany s'acosta més encara a la narrativa popular que no pas a la millor novel·la dels últims dos segles. Fins ara havia publicat alguns contes. Encara es nota.

Com que tot és una mica enigmàtic, no sorpren que hi trobem un far. Il·lumina també amb els seus moments d'ombra. El lector va intuïnt que hi haurà unes quantes sorpreses finals força abans que arribin. I hi són. I no deceben. Jo diria, però, que per a algunes està sobradament preparat. No pas per totes. *

15
CULTURA
14.11.2014

Un far en la feréstega geografia islandesa és l'escenari on es desenvolupa la novel·la de Juvany
ARXIU

EL SILENCI DEL FAR
Albert Juvany

Editorial: Periscopi
Barcelona, 2014
Pàgines: 234
Preu: 18,50 euros